Norman Károly

Rodney Gugu Pilzpilz a társadalomban

Pénteken hajnalban vetődött partra Rodney Gugu Pilzpilz. A csaknem kopár sziklaszirt mintegy 29 yard átmérőjű volt. Pilzpilz korábban sokallta a nyüzsgést, ezért is indult a tengernek, de már régebben felhagyott a Nemzetközi Mértékegységrendszer használatával. Erre késztette most a sziget mérete is: ha valami csak huszonhat és fél méter, azt sokkal vigasztalóbb yardban kifejezni, ahogy egy ötezer dénár vételárú terméket is 4999 dénárként szokás árazni marketinghangulat-javítási célból, még ha a legkisebb címlet dénárból a tízezres is, vagyis az egytízezresnyi különbséget ötven millió termék megvásárlásával nyerhetnénk meg, de már egy fél termék is sok hatvan évre, ahogy Rodney utána gondolt, meg annak is, hogy mi köze ennek a yardokhoz. Na, magához tért.

Evezős hajójának roncsai valahol a mélybe vesztek, mindössze az egyik villa forgójának acéltengelyét szorongatta, ahogy elérte a szigetet, és a két banánfa egyikének tövébe ájult. A civilizáció minden maradványa, az ázott ruházatán kívül, ez a forgótengely volt, mindössze 5 inch hosszú és 5 line vastag; de a fenti, hangulati okból ezeket metrikusan kell megadni, 12,7 centi, illetve 12,7 milliméter, sokkal vigasztalóbb számok, mégis csak van haszna a Nemzetközi Mértékegység-rendszernek, az ember erre többnyire lakatlan szigeteken ébred rá.

Mindenképpen a vegetatív szükségletek az első, amivel foglalkozni kell. Vegyük a táplálkozást és az ivást. Itt a két banánfa, bőven termőnek látszanak, skorbut nem lesz, szénhidrát van; de persze a fejlett állatoknak esszenciális aminosavakra és omega-zsírsavakra is szükségük van, honnan lesz ehhez állati fehérje? Ahogy Rodney idáig jutott, gránit szikladarabokat kezdett keresni. Vannak bőven, egyéb sincs, az egész szigeten csak az a két fa. Hamar hegyesre csiszolta a tengelyt, két nap elég volt hozzá. Akkor lebukott a shellen a víz alá, egy pillanat alatt felnyársalt egy halat, a rajnak meg se kottyant, ott nyüzsögtek, érdekes, az ember belében is hányan laknak, még hogy magány. Lesz esszenciális aminosav és omega 3k zsírsav (a *k* kis természetes szám).

Aztán a víz: esik bőven a langyos eső, a banán pompás, kétszikű növény, remek levelekkel, olyan dézsa varrható ezekből a pálmarostokkal, hogy csak na.

Hideg nem lesz, ezen a szigeten az éves középhőmérséklet 22 Celsius fok, a mindenkori hőmérsékletingás plusz-mínusz 5 Celsius fok,

azaz 17 és 27 Celsius fok közötti; amikor nagyon hideg van, akkor Fahrenheitben több mint hatvan, mindjárt nem fázunk annyira. Az eső emiatt nem zavaró, sőt a tisztálkodást is megoldja, a tengerbe csak halfogás végett kell lemerülni, a só az esővízzel lemosható. Székelés –vizelés a tengerbe, a halakat direkt vonzza a többletnitrogén. Pálmalevelek a tűző napfény ellen, meg mire szétesik a ruha, műanyag, nem fog lerohadni, na de a tervezett elavulás. Szóval csaknem minden zsigeri probléma ugyanúgy megoldható volt a szigeten kicsiben, mint az egész emberiség számára e kényelmes bolygón nagyban.

Sőt, a zsigeri szükségletekből minden. Vegyük csak a szexet. De hiszen tudjuk, mi van, ha kicsit egyedül maradtunk, propagálja is öregnek-fiatalnak a lélektani meg a szépirodalom, a bulvársajtót is beleértve.

Szellemi és szociális szükségletek. Ki gondolná, hogy ez csak szimpla technika kérdése. Rodney keresett egy jó fogású gránit követ, jobbjában azzal, baljában a tengellyel, munkához látott. Évek teltek el, mire kialakult a viszonylagos teljesség, amint a szigeten utóbb, rövid időre kikötött naszád tengerészei áttekinthették.

Van persze, amit nem tapasztalhattak meg, például amikor Rodney a tengervíz tükrébe tekintve szépségversenyt rendezett, ami jeles társadalmi esemény, a díjazottak saját, bármiféle érdeme nélküli rangsorolása, még a saját szüleik sem tehetnek az eredményekről, csak a jövőben lehet majd génmanipulációval elébe menni, de ahogy mondják, de gustibus non est disputandum. Rodney nyerte a szépségversenyt, szinte hallotta Echo suttogását; de ki tudna róla, a pálmalevél-korona is rég elszáradt.

Viszont a többi! „Templom”. A vésett felirat a sziget közepén álló, tetraéder alakú gránittömb oldalán, egy kereszttel; vannak persze bonyolultabb vallások is, cizelláltabb jelképekkel, de kezdetnek megtette, és azért egy vallás egy embernek egy életre többnyire elég. „Könyvtár”. „Kórház”. „Rendőrség”. „Iskola”. „Börtön". Mind egy-egy vésett gránit, megfelelő alakkal; a könyvtár például könyv alakú, a kórház kacsa alakú, a Rendőrség a legösszetettebb, mert ívelt tömbjébe Rodney két lyukat faragott a csuklóknak. Az Iskola és a Börtön takarékos megoldás, egyetlen tömbön két felirat, amelynek sík felületét finom négyzethálós rácsozat borította be, még egy idegen űrhajó is felismerte volna az értelmes élet egykori jelenlétét a lakatlanságban.

Ugyanis a hajó már senkit sem talált a szigeten. Három nappal a hajó kikötése előtt cunami söpört végig rajta, tövestül kicsarta az egyik pálmát és a tengerbe sodorta, a bele kapaszkodó Rodney Gugu Pilzpilzzel együtt, aki így végleg a vízbe veszett. Ám láthatóan túlélték a szigeten töltött éveknek egyfajta teljességet tükröző emlékei. Sőt, amikor a kapitány

távozóban visszapillantott a partra, még látott három kőtömböt egy sorban, a két szélsőn a „NET” felirattal, középütt pedig az „INTER NET” felirattal. „Hogy kik vésték a szigeten a köveket és mivégre, azt ugyan nem lehessen tudni; de ez a három sokat fog segíteni a távoli jövő régészeinek a datálásban” – villant át a kapitány agyán.